Advertisements

Промоција књиге „Геноцидом до Велике Хрватске“ Василија Крестића

BY СТАЊЕ СТВАРИ *on* 2. НОВЕМБРА 2019. • (0)

Савремена тенденција да се смање жртве не потиче из жеље да се дође до нечега чиме бисмо се приближили историјској истини, него вјероватно из неких разлога који нису патриотски ни морални, рекла Мира Радојевић

Фото: Слободна Херцеговина

Промоцију је организовао издавач *Удружење за одбрану ћирилице Добрица Ерић*. Поред аутора на промоцији су говорили и Ранко Гојковић, православни публициста, и дописник Академије наука и умјетности Мира Радојевић.

Ранко Гојковић, православни публициста, навео је да од 1054. године Ватикан ништа друго није радио него војевао, или се спремао за војевање против Православља.

„Од Револуције 1848. коју је проф. Крестић описао у књизи ми можемо пратити читав низ догађаја гдје се види да Ватикан потпирује и да је управо Ватикан био главни иницијатор тог ратоборног кроатизма“, навео је Гојковић.

Миодраг Којић, из Удружења за одбрану ћирилице, наводи да књига Василија Крестића никада није била актуелнија и да је потребно ову књигу имати у дому како би схватили генезу геноцида у Хрватској.

„Српске жртве се поново убијају, тако што смањују њихов број, не само у Хрватској. Оно што сваког нормалног човјека у Србији, Републици Српској и свуда у свијету посебно забрињава је саучествовање српских историчара млађе генерације појединих поглавара српске цркве, државних институција као што је Музеј жртава геноцида, а и Министарства културе у том умањивању броја жртава.“

Дописни члан академије **Мира Радојевић** наводи да је историјска наука у Србији у озбиљној ревизионистичкој кризи.

„Не бих се данас бавила бројевима жртава, нити говорила о тој застрашујућој бројци од 700.000 људи, али бих могла да цитирам само два историјска извора поготово када је ријеч о Јасеновцу. Први је *Извјештај Републичке комисије Хрватске* која је прва изашла на мјесто злочина и потом још два пута и доцније у свом извјештају написала да број жртава Јасеновца вјероватно никада неће моћи да буде утврђен, јер су трагови злочина систематски уништавани, многи људи су убијени већ приликом довођења у Јасеновац и низа других разлога. Али, да неће бити претерано ако се говори о броју између 500.000 и 600.000 људи при чему највише Срба. Генерал Влатко Велебит, најпоузданији Титов дипломата када је отишао у једну од својих чувених мисија у Лондон и када се срео са српским министрима у емигрантској влади рекао је како партизански покрет и његово руководство сматра да је барем у тих првих година 1941. и 1942. године убијено више од пола милиона људи на простору Хрватске и Босне и Херцеговине. И отуда ово савремено манипулисање са бројем жртава, савремена тенденција да се смање жртве не потиче из жеље да се дође до нечега чиме бисмо се приближили историјској истини, него вјероватно из неких разлога који нису патриотски, морални“, рекла је Радојевићева.

Књигу Василија Крестића, наводи Радојевићева, бисмо могли да назовемо историјом једне мржње, њено тежиште је од 1848, од страшне Револуције коју су Срби страховито платили до Другог свјетског рата и савременог доба.

„Поред те страшне историје која је била испуњена вертикалом зла, можемо да говоримо и о историји ове књиге, времену када је проф. Крестић први од српских историчара отворио једно болно питање о генези геноцида, покушавајући да уради оно што би требало да чини сваки историчар, да покаже не само шта и како је било, него и зашто је било“, наводи Радојевићева.

Према Радојевићевој циљ Комунистичке партије још у периоду између два свјетска рата од синтагме о великосрпској буржоазији која је одговорна за све, веома лако се дошла до синтагме о великосрпској нацији и о њиховом великосрпском централизму и хегемонизму.

„Идући тим стереотипним правцима и путевима током Другог свјетског рата и послије њега дошло се до тога да је у име братства и јединства требало поручити да су се сви доказали, да су се ви народи и народности Југославије подједнако борили, да су сви били подједнаке жртве и да су сви имали своје злочинце. Хрвати Анту Павелића, Срби Милана Недића, а они споменици који су подизани Србима који су страдали током страшног постојања НДХ обично нису добијали имена. Како показују истраживања највећи број споменика који је подигнут жртвама фашизма у ствари је имао управо назив жртвама фашизма. Није речено

ко су биле жртве, зашто су страдали, ко су починиоци. То је био најбруталнији, најциничнији, али подједнако и најбољи начин да се пониште трагови злочина, да се жртве обесмисле, да им се одузме име и да им се одузме разлог због којег су жртвовани и страдали", наводи Радојевићева.

„Професор Крестић користећи документа прије 1941. показао је да тај злочин није био случајан него је у питању било дуго припремано зло", закључује Мира Радојевић.

Академик **Василије Крестић** наводи да се деценијама бавио историјом Хрватске, историјом Срба у Хрватској, и поставио је себи питање како је могуће у 20. вијеку са се деси тако страшан злочин.

„Дошао сам до закључака када настаје идеологија о геноциду, ко је и зашто ствара, са којим циљем. Идеологија о геноцидном рјешењу српског питања у Хрватској није требало да буде оформљена послије 1918. у Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца, нису криви били краљ Александар и Срби, што је дошло до геноцида. Читава идеологија оформљена је у оквирима Аустроугарске до 1914. године. Тада је потпуно уобличена идеологија да се само путем геноцида може ријешити српско питање."

Зашто је настао геноцид?

„Хрватско повијесно право сматра да на хрватској територији не може да буде другог политичког конститутивног уставног народа осим хрватског. Другим ријечима, сви становници Хрватске хтјели или не хтјели јесу у политичком смислу Хрвати, ако то неће да постану на њих се врши притисак, милом или силом да они то буду", рекао је Крестић.

Опрема: **Стање ствари**

(**Слободна Херцеговина, 29. 10. 2019**)